

yderligere Bemærkninger. Det er rigtigt nok, at Samfundet her i Danmark har lagt en Række sociale Opgaver over paa Kommunerne, og dertil er der maaske intet at sige. Naar vi nu en Gang ere inde paa denne Udvikling at gøre en Række sociale Opgaver til kommunale, i Stedet for at flere af dem maaske nok saa gerne burde være statslige, maa vi anerkende denne Udvikling, og den kan maaske ogsaa have sine gode Sider; men saa maa vi virkelig ogsaa kræve, at Staten sætter Kommunerne i Stand til at løse disse sociale Opgaver, som Staten lægger paa dem. Københavns Kommune har jo, som det allerede er sagt fra vort Partis Ordførers Side, foretaget en Række ekstraordinære Arbejder. Jeg lagde Mærke til den højtærede Indenrigsministers Svar til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen), og det var saa betegnende dette Svar, at han ganske gik uden om dette, at Københavns Kommune i de sidste 4—5 Aar har ofret hvert Aar en 4—5 Millioner og et Aar endogsaa 11 Millioner Kroner ekstraordinært til kommunale Arbejder, bl. a. med det Formaal at mildne Arbejdsløsheden. Nu sagde det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) i Formiddags, at Københavns Kommune skulde hellere have holdt det og det tilbage, saa havde den maaske været bedre stillet. Københavns Kommune har fremmet adskillige store Arbejder, den store Kloaksag, Vejanlæg og en Række andre store Opgaver i den senere Tid med daarlige Arbejdsforhold for at mildne Arbejdsløsheden, og det er selvfølgelig en ganske anderledes værdifuld Hjælp at give Arbejderne end at spare Penge op og give dem Almisser deraf. Københavns Kommune har netop gjort overordentlig meget i de 2—3 sidste Aar for at fremme saa mange store Arbejder, som den kunde overkomme. Gid Staten havde gjort det samme i disse Aar, da havde Stillingen maaske ikke været saa gal, som den er. Dertil kommer jo, at Københavns Kommune har været banebrydende paa et enkelt Omraade, netop ogsaa med Hensyn til denne Sag, idet Københavns Kommune har oprettet et Arbejdsanvisningskontor. Og vi ønske i høj Grad, at de øvrige Kommuner i Landet ville følge dette Eksempel. Først naar der er Arbejdsanvisningskontorer hele Landet over, og først naar disse Kontorer samarbejde med dem, der forhaabentlig ville komme baade i Norge og Sverige, og som allerede findes i Tyskland, først da vil man for Alvor faa Nytte af dem. Køben-

havns Kommune har været banebrydende her, men det koster selvfølgelig ogsaa Penge at oprette og drive dette Arbejdsanvisningskontor. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at Københavns Kommune, takket være Socialdemokratiets og det københavnske Venstres ihærdige Anstrengelser, har bidraget større og større Summer til Friskolebørns Bespising.

Her vil jeg gerne sige, at skønt vi gøre, hvad vi kunne, for at lade Kommunen bidrage saa meget som muligt til saadanne humane og sociale Opgavers Løsning, er der kommen en Tendens fra den nuværende Regerings Side og fra den nuværende Flertals Side til at lægge os Hindringer i Vejen. I Fjor vedtog man en Skolebespisingsslov, der indskrænkede den Ret til at bevilge Penge til Friskolebørns Bespising, som vi i hvert Fald hidtil ifølge Praxis havde haft. Man satte en Bom derfor ved at indskrænke vor Ret til at bevilge uden Indenrigsministerens Samtykke. Saa mærkeligt er det, at naar vi komme med Krav til Staten, siger man: I kunne jo gøre det gennem Tilskud fra Kommunen; men samtidig søger Staten saavel paa det ene som paa det andet Punkt at indskrænke Kommunernes Ret til en saadan social Reformvirksomhed.

Her er talt en Del om, at København ikke havde nogen fri Fattigkasse, og der er svaret derpaa, at saa længe vi have den Skatteordning, som vi have, vil det være umuligt fra de almindelige Indtægter at tage disse særlige, der i Provinserne bruges til disse fri Fattigkasser, for med dem at oprette en fri Fattigkasse her. Naar vi skulle have en fri Fattigkasse her, maa man anvise os andre Indtægter, eller ogsaa maa man give Københavns Kommune det samme finansielle Selvstyre som alle andre Kommuner her i Landet have. Men jeg vil sige, at man har ad andre Veje gjort adskilligt her i København i samme Retning og ikke mindst fra Arbejdernes Side. Min Kollega fra Aarhus nordre Kreds (Sabroe) har allerede talt om den Velgørenhed, der er alle Steder mellem Arbejderne indbyrdes. Det er ikke for meget sagt, hvad en Filantrop har udtalt, at ingen øver i den Grad Velgørenhed som de fattige selv. Det er den største og mest offervillige Velgørenhed, der øves af dem. Dertil kommer, at Arbejderne paa mange Maader, man kan gerne sige hver Uge eller hver 14de Dag samle ind til nødlidende Kammerater, og endelig kommer dertil en Virksomhed, der i høj Grad svarer til den, de fri Fattig-